

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 398/2022-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Zvonárska 8, Košice, proti jednoznačne neidentifikovanému postupu „Krajského súdu“ v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 243/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednoznačne neidentifikovaným postupom „Krajského súdu“ v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 243/2018. Zároveň navrhuje vysloviť Okresnému súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) príkaz, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 469/2015 (ďalej len „namietané konanie“) konal bez zbytočných prietahov, a domáha sa priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že je účastníkom namietaného konania vedeného pred okresným súdom „už od roku 2015“ v procesnom postavení žalovaného. Predmetom namietaného konania je zriadenie vecného bremena k nehnuteľnosti na právo prechodu podľa žalobného návrhu, pričom spor už raz bol predmetom konania na „Krajskom súde... na základe argumentácie v žalobe v roku 1997 podanej k označeným nehnuteľnostiam. Ako

žalovaný nárok žalobcu popierame, čo potvrdil aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, keď zrušil na základe žalovaným podaným odvolaním napadnutý rozsudkom a zaviazal aj samotného žalobcu právnym názorom a to že žiadať zriadenie vecného bremena bez náhrady je neprípustné.“. Okresný súd v namietanom konaní na pojednávaní 23. októbra 2019 uznesením ukončil dokazovanie, pričom žiadna zo strán nemala žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. V tomto sťažovateľ zdôrazňuje „obsah uznesenia Krajského súdu v Prešove“ (bez uvedenia sp. zn., pozn.). Sťažovateľ tiež namieta, že napriek tomu, že žiadna zo strán neurobila žiadny návrh na doplnenie dokazovania, „sa teraz dopytuje samotný súd znalca...“. Týmto postupom okresný súd „zaťažil konanie ďalším trvaním“, čím boli porušené sťažovateľom označené práva. V namietanom konaní tak nebolo právoplatne rozhodnuté ani 7 rokov od podania návrhu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty a petit ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že jeho ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť ako takú, ktorá nemá náležitosti ustanovené zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

5. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

6. Ani pri uprednostňovaní materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti nie je na ústavnom súde, aby za navrhovateľa vyhládaval konkrétne dôvody namietanej neústavnosti, ktoré podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde majú tvoriť obsah návrhu a určovať rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom, ktorý je podľa § 45 zákona o ústavnom súde rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania viazaný. Bez relevantného návrhu na rozhodnutie ústavný súd nemôže vo veci konať a rozhodnúť, keďže nie je oprávnený v tomto zmysle sám nahradiť povinnosť osoby domáhajúcej sa ochrany svojich základných práv a slobôd definovať požadované znenie rozhodnutia.

7. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Ústavný súd výslovne zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014).

8. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženom znení nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Jej nedostatok sa vzťahuje predovšetkým na sťažovateľom formulovaný návrh na rozhodnutie (petit), ktorý nezodpovedá zákonným požiadavkám. Taktiež odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu ústavnej sťažnosti a nekorešponduje s ním. Samotná ústavná sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, je nejasná a neurčitá.

9. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa jednoznačne nevyplýva, ktorý zo súdov mal porušiť jeho označené práva. Sťažovateľ na strane jednej žiada vysloviť porušenie svojich práv postupom „*Krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1Co/243/2018*“, no na strane druhej vo vzťahu k príkazu konať bez zbytočného prietahu formuluje návrh proti okresnému súdu v namietanom konaní. Z petitu ústavnej sťažnosti teda nie je poznateľné, vo vzťahu ku ktorému všeobecnému súdu a ktorému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu by mal ústavný súd vysloviť porušenie ním označených základných práv.

Len pre úplnosť ústavný súd uvádza, že z webového portálu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vyplýva, že konanie pod sp. zn. 1 Co 243/2018 bolo (v inej veci a s inými stranami) vedené na Krajskom súde v Košiciach, ktorý však nie je odvolacím súdom pre okresný súd.

10. Okrem už uvedeného dôvodu opodstatňujúceho odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí (vo vzťahu k petitu, pozn.) ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ taktiež riadne neodôvodnil svoju ústavnú sťažnosť, odôvodnenie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k postupu všeobecných súdov je strohé, iba vo všeobecnej rovine. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021).

11. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale ide o petit ako esenciálnu obsahovú náležitosť ústavnej sťažnosti,

ústavný súd sťažovateľa, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 65/2022).

12. Ústavný súd tiež konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa advokátom doručeného ústavnému súdu spolu s ústavnou sťažnosťou trpí takým nedostatkom (nebol predložený originál, ale kópia), ktorý má za následok jeho neakceptovanie v konaní pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej je zastúpený povinný predložiť splnomocnenie v jeho originálnej verzii, a nie fotokópiu, pretože iba originál splnomocnenia disponuje právnou silou, ktorá spočíva v tom, že jednoznačne preukazuje prejavenu vôľu zastúpeného (m. m. III. ÚS 129/2017, II. ÚS 231/2018, II. ÚS 363/2018). Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovateľ taktiež k ústavnej sťažnosti ako návrhu na začatie konania pred ústavným súdom nedoložil ani kópie príslušných rozhodnutí všeobecných súdov, čo je tiež zákonnou podmienkou.

13. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

14. Ústavný súd na záver dopĺňa, že v situácii, ak sa sťažovateľ domnieva, že v jeho veci dochádza postupom všeobecných súdov k zbytočným priet'ahom, nič mu nebráni obrátiť sa na ústavný súd s novou ústavnou sťažnosťou, ktorá bude spĺňať všetky ústavou a zákonom o ústavnom súde vyžadované náležitosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu